

Governar Catalunya sense passar per les urnes

written by Redacció Unilateral | 21 de febrer de 2017

L'ofensiva judicial espanyola de les darreres setmanes, que aviat tindrà un nou episodi amb el judici a **Francesc Homs** al Tribunal Suprem, ha accelerat el ritme del procés. La resposta catalana ha estat la d'activar tots els mecanismes legals i logístics per fer possible la celebració del referèndum d'independència fins i tot abans de l'estiu. El maig, diuen alguns. El juny, matisen uns altres. Aquesta doble acceleració que fa que la dinàmica dels esdeveniments cremi etapes, pot generar, fins i tot contradiccions internes, que probablement estaven subjacents, però que ara emergeixen i criden l'atenció de l'opinió pública.

Pels polítics unionistes, no és cap secret que el seu objectiu és fer fora de la Generalitat el seu President, el govern i la pròpia majoria parlamentària independentista. I cada cop, alguns d'ells dissimulen menys llur ambició de ser-ne el relleu, això sí, amb el remarcable detall de no fer-ho a través de les urnes, si no gràcies, o bé a les sentències d'inhabilitació que donen per fet que es dictaran des de la justícia, o bé de la pròpia intervenció de l'autogovern català, que expliquen dia sí i dia també, que s'acabarà produint.

Aquesta finestra d'oportunitat, la d'ocupar sense passar per les urnes el govern d'una Catalunya intervinguda, esmola encara més les ambicions personals d'alguns d'aquests polítics i polítiques, tant que, i accentua les contradiccions internes que esmentàvem abans.

El pols Garcia Albiol-Millo

El cas més evident i més recent, és el dels populars **Xavier Garcia-Albiol** i **Enric Millo**, que es troben en aquests mateixos

moments immersos en una guerra de declaracions sobre si existeixen o no contactes secrets amb els enemics independentistes. El primer, els nega. El segon, els confirma. És obvi que, a banda de fer públicament el ridícul, per aquest fet, es demostra que tots dos pugnen per ser el referent espanyolista i situar-se en la millor posició possible quan arribi el moment oportú.

Lògicament, Garcia-Albiol representa l'aposta més populista, fatxenda, demagògica, que compta amb un cert suport al cinturó metropolità, però no dels sectors tradicionals de la dreta social i empresarial conservadora catalana. Per la seva banda, Millo, en el fons només es representa a ell, no té cap sector al seu darrere, i la seva força només depèn del suport que rebi de Madrid, i en aquest cas, particularment, de la vice-presidenta **Soraya Sáenz de Santamaria**.

Hi ha però altres destacats unionistes que també aspiren a entrar en les travesses.

Inés Arrimadas, s'autodeclara interlocutora

El cas més clar és la de l'actual Cap de l'Oposició al Parlament de Catalunya, **Inés Arrimadas**, que en les darreres setmanes ha intensificat la seva ofensiva per presentar-se com el relleu de l'actual President de la Generalitat. Concretament, va ser arran de la negativa d'aquest d'assistir a la Conferència de Presidents Autonòmics, la l'Arrimadas no va perdre temps per demanar una entrevista amb, novament, la vice-presidenta Sáenz de Santamaria, per tal que es visualitzés que ella sí que es preocupa pels "*problemes que realment preocupen als catalans*". Assumint així, autodeclarant-se, el rol d'interlocutora de Catalunya, amb el govern de Madrid. Val a dir, però, que la seva força parlamentària com a Oposició oficial és la més fluixa que ha existit mai, i es troba a menys de la meitat del primer grup, de manera que ja es pot escarrassar-se tant com vulgui, que parteix d'una feblesa més que evident, malgrat una cobertura

mediàtica més que generosa, sovint proporcionada, sorprenentment, pels mitjans públics catalans, a banda, és clar dels espanyols (públics i privats, en aquest cas).

Dos gats vells treuen el nas

Darrerament, però, dos polítics veterans, han aparegut a les notícies com aquell qui no vol la cosa. Ens referim, concretament, a **Josep Piqué** i a **Josep Antoni Duran i Lleida**. Tots dos, lògicament, per malparlar del procés, i deixar d'aquesta manera la seva tarja de visita, per si algú se'n recorda d'ells, en els temps que s'acosten.

Lògicament, el primer té una carta guanyadora respecte el segon. No carrega la creu, mai millor dit, que porta el segon d'un partit condemnat per corrupció i en vies de liquidació de forma vergonyant, i que embruta la memòria de gent que va donar la vida per Catalunya. Piqué, compta amb un pedigree de gestor eficaç que pot atraure als sectors tradicionals i també a les generacions més joves d'emprenedors, però tampoc té una xarxa que li doni un suport estable, i per altra banda, té poc de populista, la qual cosa no vol dir que no pugui gastar, si s'escau, racions de demagògia necessàries. Lògicament, una Generalitat, encapçalada per en Duran i Lleida, a molts els faria mal als ulls, i ben probablement, al primer seria ell mateix, però, no es pot oblidar que la política deixa ferides profundes i de vegades, el desig de revenja no coneix límits.

Lògicament, l'escenari d'un autogovern intervingut i al capdavant del qual figuren polítics nomenats a dit i sense legitimitat popular, pressuposa una incapacitat de la majoria social i política independentista actualment existent, de respondre a aquests embats. Una pressuposició que, vist com l'independentisme ha monopolitzat el carrer, l'espai públic, i les urnes els darrers anys, no sembla, precisament, molt realista, ni possible, ni probable.